

PDF hosted at the Radboud Repository of the Radboud University Nijmegen

The following full text is an author's version which may differ from the publisher's version.

For additional information about this publication click this link.

<http://hdl.handle.net/2066/95109>

Please be advised that this information was generated on 2019-11-19 and may be subject to change.

Overweging op zaterdag 8 juni 1996, Woord en Communiedienst Martinuskerk Stein. (homst866)

Lieve mensen,

In deze schitterende dagen klinken er vreemde en toch zo vertrouwde woorden.

Woorden over eten en drinken, manna en water, woorden over echt leven, woorden met een kijkje in de eeuwigheid, woorden uit onze herinnering over geluk en plezier na barre tijden, woorden over breken en delen, over solidariteit die mensen sterk maakt. Sterke woorden, even sterk, lijkt het wel, als de kracht van de zon, even dynamisch als het leven van die kinderen die morgen hier hun leven vieren, in een dienst voor hun Eerste Communie. Vertrouwde woorden in schitterende dagen.

Vreemde woorden, ook. woorden die herinneren aan de grote en verschrikkelijke woestijn, vol schorpioenen en giftige slangen, keiharde rotsen, dorstig land. Woorden over vlees en bloed, ons weke en kwetsbare lijf; woorden over het onvermijdelijke doodgaan, woorden over vernedering en honger; dreigende taal, even dreigend als de armoede van velen onder ons, dreigend als een leven dat uit de liefde van de anderen valt. Vreemde woorden in schitterende dagen.

En dan is er nog dat onderhuidse verhaal in de teksten van vandaag. Heel goed begrepen door mensen die te boek gesteld zijn als zij die het niet snapt: >Hoe kan hij ons zijn vlees te eten geven=? Zij, deze joodse mensen, vroegen vanuit de kern van hun traditie. En in die traditie leeft God niet van mensenoffers, leeft God niet van geweld. Moet je dan niet vreemd opkijken bij woorden over een mensenkind die je leven geeft als je zijn bloed drinkt en en zijn vlees eet! Een onderhuids verhaal in de teksten van vandaag, over de dunne en toch sterke grens tussen geweld en wat daaruit voortkomt, en leven en wat daaruit voortkomt. Een verhaal over die grens die slechts herkenbaar is in een leven als dat van die jodenman uit Nazareth, zo helder en toch niet begrepen, zo duister en toch zo fanatiek gevolgd.

Christelijk geloof is geen geloof van heldere recepten, van stevige parolen, van waarheden als koeien. Het is een levenslange poging om de grenzen in je leven te ontwarren, de dunne grenzen tussen geweld en wat daaruit voortkomt en leven en wat daaruit voortkomt. Het is een levende poging om de bronnen op te sporen van de sterkte die reeds zovele generaties hebben gevonden in de levensgeschiedenis van die jodenman uit Nazareth. Het is ook een vitale onderneming omdat je hoopt dat in echte gemeen-zzaamheid tussen zusters en broeders diezelfde sterkte telkens weer ervaart. Waarom zou je anders naar >de kerk komen=?

Julie zijn er, hoe dan ook en met allerlei redenen en verwachtingen. Dat is ook goed, niet alleen omdat >zoiets moet kunnen=. Twee of drie in zijn naam aanwezig is, als het erop aankomt, - en dat dat doet het - twee of drie in zijn naam is genoeg om die

sterkte te laten opleven! Hoeveel kansen zijn er dan niet bij >tientallen=! Kansen, en natuurlijk ook problemen.

In jullie leeft dat brood dat uit de hemel is neergedaald. In jullie is dat eeuwig leven vlees en bloed geworden! Die kinderen van ons vieren dat morgen als hun >Eerste communie= - op hún manier. Wij vieren dat - elke week >n keer - als eucharistie.

Vandaag, op deze schitterende dag, in het spoor van vreemde en tegelijk vertrouwde woorden, in een dienst van Woord en Communie. Goed, dat jullie zijn gekomen.